

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **R. S.**, zast. JUDr. Jiřím Ondrouškem, advokátem se sídlem Senovážné náměstí 978/23, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2013, č. j. MPSV-UM/12379/13/4S-ÚSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2015, č. j. 75 Ad 26/2013 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Kasační stížností brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 7. 2013, č. j. 61769/13/LT, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byla podle § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném v posuzované době (dále je „zákon o státní sociální podpoře“), zamítnuta žádost o dávku státní sociální podpory – přírůstek na dítě ode dne 27. 3. 2013 nezletilému synovi stěžovatelky, A. S. Neuposlechla totiž výzvy, aby doložila příjem otce nezletilého syna za rok 2011 nebo rozsudek o stanovení

výživného, popřípadě návrh na jeho stanovení. Pouze odkázala na mimosoudní dohodu o úpravě vyživovací povinnosti uzavřenou s otcem nezletilého.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že v posuzované věci není sporné, že stěžovatelka nežije s otcem nezletilého dítěte. Z jazykového výkladu § 50 odst. 1 a § 86 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o rodině“), vyplývá, že pokud spolu rodiče nezletilých dětí nežijí, musí být výživné upraveno buď rozhodnutím soudu, nebo dohodou rodičů, která podléhá schválení soudu. Z hlediska teleologického nelze přehlédnout, že záměrem zákonodárce při tvorbě zákona o rodině bylo chránit zájmy, práva a postavení nezletilých dětí i ve vztahu k jejich vlastním rodičům. Podle ustálené judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 1954, sp. zn. Cz 529/54) se soudy neomezují pouze na formální potvrzení existence takové dohody, ale zabývají se tím, zda odpovídá odůvodněným potřebám dítěte a možnostem rodiče. Pokud dohodu neschválí, může soud i bez návrhu přistoupit k rozhodnutí o rozsahu vyživovací povinnosti. Tím je zaručeno, že nezletilé děti nebudou zkráceny na svých právech. Nepostačuje tedy dohoda rodičů o výživném, která není schválená soudem.

[4] Podle krajského soudu byly správní orgány oprávněny v rámci řízení o přiznání přídatku na dítě požadovat rozhodnutí soudu o stanovení vyživovací povinnosti či soudem schválenou dohodu rodičů o výživném. Výše výživného, které platí rodič nezletilých dětí, je totiž jednou z rozhodných skutečností pro trvání nároku na přídatky na děti, jejich výši nebo výplatu. Podle § 68 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře je k žádosti o dávku podmíněnou příjmem, nutno doložit mimo jiné i doklad o výši příjmu posuzované osoby a osob společně s ní posuzovaných v rozhodném období. Podle § 68 odst. 2 písm. b), § 68 odst. 3 písm. b) a § 68 odst. 4 téhož zákona může správní orgán v případě pochybností žádat potvrzení o příjmech z výživného. Potvrzením se dle § 68 odst. 4 zákona rozumí doklad prokazující v souladu se zvláštními předpisy výši takového příjmu. U výživného na nezletilé děti je takovým dokladem v souladu se zákonem o rodině (viz § 50 a § 86) dohoda o výživném schválená soudem nebo rozhodnutí soudu o vyživovací povinnosti.

[5] Podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře je příjemce dávky povinen na výzvu správního orgánu osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu ve lhůtě 8 dnů od doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; pokud výzvě nevyhoví, může mu dávka být odňata nebo nepřiznána, jestliže byl příjemce na tento následek prokazatelně upozorněn.

[6] Podle správního spisu byla stěžovatelka vyzvána správním orgánem I. stupně k předložení rozsudku o stanovení výživného nebo doložení příjmu otce. Zároveň byla poučena o následcích nesplnění této povinnosti, avšak tyto doklady nepředložila. Správní orgán I. stupně její žádost zamítl. Vzhledem ke shora uvedenému shledal krajský soud tento postup v souladu se zákonem.

[7] Soud nemůže zohlednit případný nejednotný postup správního orgánu při přiznávání jednotlivých dávek, neboť nesprávnost v postupu v jedné věci nemůže ospravedlnit nesprávnost postupu i v jiných věcech.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Namítá, že není povinna k žádostem o přídavky na nezletilé dítě předkládat jakékoliv rozhodnutí soudu o úpravě výchovy a výživy dítěte a správní orgány nejsou oprávněny tato rozhodnutí vyžadovat či ji nutit do soudních sporů. Nad rámec svých povinností předložila dohodu o výživě, která nebyla schválena soudem. Z § 50 odst. 1 zákona o rodině plyne, že se rodiče mohou dohodnout na úpravě výchovy a výživy dítěte. Podle § 49 zákona o rodině rozhoduje soud ve věcech rodičovské odpovědnosti teprve, pokud nedojde k dohodě mezi rodiči.

[10] U dávek státní sociální podpory zákon o státní sociální podpoře v § 68 odst. 1 písm. g) vyžaduje doložit „výši poskytovaného výživného“. Tento zákon neukládá žadateli o dávky dokládat soudem stanovené výživné a neodkazuje ani na zákon o rodině. Oproti tomu zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, tuto povinnost žadateli přímo ukládá.

[11] Irelevantní pro posuzovanou věc je rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 1954, č. j. Cz 529/54, neboť se netýká podstaty vedeného sporu, bylo rozhodováno na základě jiných právních předpisů a v jiném politickém a právním zřízení. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 8 Tdo 1324/2006, je preferováno dobrovolné plnění, pokud však není plněno dobrovolně, řádně a včas, rozhodne o výživném soud dle § 86 zákona o rodině.

[12] Stěžovatelka se také vyjádřila k rozsudkům krajského soudu ze dne 27. 5. 2013, č. j. 42 Ad 3/2011 – 30, č. j. 42 Ad 5/2011 – 32 a č. j. 42 Ad 15/2011 – 95, které byly zmíněny v napadeném rozsudku. Předmětem sporu v těchto rozhodnutích byl zmatečný postup správního orgánu I. stupně, který v letech 2009 a 2010 střídavě přiznával a odebíral stěžovatelce dávky státní sociální podpory pro její nezletilé syny, aniž došlo k jakýmkoli změnám ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávky a aniž by tento postup odůvodnil. Kasační stížnost proti těmto rozsudkům nebyla podána z finančních důvodů.

[13] Stěžovatelka poukázala také na vyjádření oddělení metodiky dávkových systémů žalovaného, podle něhož nevydal žádný metodický pokyn, který by upřednostňoval rozhodnutí soudu o výživném nezletilých dětí. Podle tohoto vyjádření je dohoda rodičů o výživném pro účely dávek státní sociální podpory dostačující.

[14] Stěžovatelka žádala krajský soud o doručování písemností prostřednictvím České pošty, s. p., aby si je mohla vyzvednout v místě trvalého bydliště. Zásilky však doručovala společnost A-Z cíl s. r. o., se sídlem v Ústí nad Labem, kde si nemohla zásilky vyzvednout. Krajský soud se k těmto námitkám nevyjádřil.

[15] Napadený rozsudek byl vložen do schránky až 10. 2. 2015, ačkoli úložní lhůta uplynula již 6. 2. 2015. Tím jí byla fakticky zkrácena lhůta pro podání kasační stížnosti.

[16] Krajský soud rovněž neakceptoval její žádost o přednostní rozhodnutí ve věci a rozhodl více než po roce od podání žaloby.

[17] Argumentace v napadeném rozsudku nepostihla materiální jádro žaloby a nemůže uspět ani v rovině jednoduchého, ani v rovině ústavního práva. Krajský soud se nezabýval náležitostmi žádosti o přídavek na dítě podle zákona o státní sociální podpoře a v odůvodnění rozsudku v rozporu se zákonem upravoval znění tohoto zákona.

[18] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud rozhodoval již dříve v rozsudku ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 Ads 23/2015 – 32, o téměř identické kasační stížnosti druhého syna stěžovatelky, která se týkala jeho žádosti o přídavek na dítě. Od závěrů zde vyslovených nevidí důvod se odchýlovat, a proto z nich vycházel i v nyní posuzované věci.

[22] Stěžovatelka v první řadě brojí proti názoru krajského soudu, že správní orgány byly oprávněny v řízení o přiznání přídavků na děti požadovat rozhodnutí soudu o stanovení vyživovací povinnosti či soudem schválenou dohodu rodičů o výživném. Zdejší soud jí nepřisvědčil.

[23] Podle ustálené soudní praxe není vyživovací povinnost součástí rodičovské zodpovědnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3909/2010, uveřejněný pod číslem 6 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2012). Na vyživovací povinnost se tedy nevztahuje stěžovatelkou zmíněný § 49 odst. 1 zákona o rodině, podle kterého *„nedohodnou-li se rodiče o podstatných věcech při výkonu rodičovské zodpovědnosti, rozhodne soud.“*

[24] Tvoří-li rodiče s dítětem společnou domácnost, o kterou společně pečují, není zpravidla nutné explicitně určit rozsah vyživovací povinnosti rodičů vůči dítěti. Pokud spolu rodiče nežijí, je situace odlišná. Zákon o rodině umožňuje, aby se rodiče v takovém případě dohodli o výši výživného jejich dětí. Podle § 86 odst. 1 zákona o rodině platí, že *„nežijí-li rodiče nezletilého dítěte spolu, upraví soud rozsah jejich vyživovací povinnosti nebo*

pokračování

schválí jejich dohodu o výši výživného (§ 50).“ Podle § 50 odst. 1 zákona o rodině platí, že „nežijí-li rodiče nezletilého dítěte spolu a nedohodnou-li se o úpravě výchovy a výživy dítěte, může soud i bez návrhu rozhodnout, komu bude dítě svěřeno do výchovy a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu.“ Podle § 86 odst. 1 zákona o rodině je tedy třeba, aby dohoda rodičů o výživném nezletilých dětí byla schválena soudem. Toto ustanovení však zároveň odkazuje na § 50 zákona o rodině, podle jehož odst. 1 nastupuje soudní úprava výživného až poté, co se rodiče nedohodnou.

[25] Z hlediska výkladového se tedy může jevit sporným, zda je pro platnost takové dohody nezbytné přivolení soudu. V odborné literatuře se objevil názor, že při separaci rodičů není pro platnost dohody o výživném pro jejich děti nezbytné schválení soudem, neboť zákon o rodině nepodmiňuje platnost dohody přivolením soudu (např. srov. Hrušáková M. a kolektiv: *Zákon o rodině*, 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 235).

[26] Smluvní volnost rodičů při uzavírání dohody o výživném pro jejich děti však není neomezená, protože tato dohoda má především splňovat předpoklady zákona o rodině, tj. odpovídat jak odůvodněným potřebám dítěte, tak schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům rodičů, a to bez ohledu na zletilost dětí (srov. § 96 odst. 1 zákona o rodině). Nelze rovněž odhlédnout od toho, že právo na výživné náleží dětem, nikoli jejich rodičům. Rodiče nemohou s tímto právem volně disponovat; nemohou se jej tedy v neprospěch dětí platně vzdát ani jej omezit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2003, sp. zn. 7 Tdo 1281/2003). Proto je také soudní praxe po mnoho let ustálena na závěru, že soudy mají povinnost postupovat při schválení dohody rodičů o výživném podle stejných zásad jako při přímém rozhodování o výživném (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 1954, sp. zn. Cz 529/54, ze dne 25. 6. 1970, sp. zn. 1 Cz 20/70, či ze dne 19. 3. 1971, sp. zn. 1 Cz 6/71). Tuto ustálenou judikaturu nelze opomenout jen proto, že pochází z doby jiného právního a politického zřízení. Tato judikatura totiž nebyla za účinnosti zákona o rodině později Nejvyšším soudem překonána. Schvalování dohody o výživném nebylo pouhou formalitou. Soud byl povinen zkoumat, zda předložená dohoda odpovídá odůvodněným potřebám dítěte, jakož i schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům povinného rodiče.

[27] Tyto závěry vyplývající ze zákona o rodině i ze soudní praxe mají pro soudem neschválenou, byť formálně platnou dohodu o výživném řadu negativních důsledků. Na základě mimosoudní dohody o výživném nelze bez dalšího nařídit výkon rozhodnutí ani exekuci, neboť se nejedná o způsobilý exekuční titul [srov. § 40 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů]. Strany mimosoudní dohody se rovněž vystavují riziku, že případný soud za nezměněných okolností v budoucnu shledá dohodnuté výživné nedostatečným a přikáže straně zavázané k platbě výživného doplatit výživné, neboť podle § 98 odst. 1 zákona o rodině lze přiznat výživné pro děti až za tři roky zpětně.

[28] Shora uvedené má vliv i na poskytování přídatků na děti podle zákona o státní sociální podpoře.

[29] Současná právní úprava přídatků na děti je založena na zásadě, že na zabezpečení úhrady potřeb nezaopatřených dětí se mají primárně podílet jejich rodiče. Dávky státní

sociální podpory nemají být náhradou rodinných příjmů, ale mají pomáhat řešit státem uznané sociální situace na společensky uznané úrovni. Stát se podílí na krytí nákladů na výživu a ostatní základní potřeby dětí a rodin, je-li to důvodné z hlediska sociálního a ekonomického. Proto je také hlavním kritériem pro přiznání přídatků na děti příjmová situace rodiny (srov. Tröster P. a kolektiv: *Právo sociálního zabezpečení*, 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 248-249). Teprve je-li postaveno najisto, že rozhodný příjem v rodině nepřesahuje zákonem stanovenou hranici (součin životního minima rodiny a koeficientu 2,40), může být dítěti přiznána dávka státní sociální podpory (srov. § 17 zákona o státní sociální podpoře).

[30] Přídatky na děti tedy patří mezi tzv. dávky testované (*means-tested*, srov. Tröster P. a kolektiv: *Právo sociálního zabezpečení*, 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 249), u nichž orgán státní sociální podpory zjišťuje příjmy žadatele a teprve na základě těchto příjmů určuje, zda mu dávku přizná či nikoli. Podle § 51 zákona o státní sociální podpoře je výši rozhodného příjmu třeba prokázat. Orgán státní sociální podpory je tudíž oprávněn dávku přiznat pouze tehdy, je-li z provedeného dokazování jednoznačně zřejmé, že rozhodný příjem v rodině nedosahuje zákonné hranice. Ke zjištění rozhodného příjmu je oprávněn užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (srov. § 51 správního řádu).

[31] Mimosoudní dohodu rodičů o výši výživného nebylo možné považovat za způsobilý důkazní prostředek ke zjištění výše výživného. Jak už Nejvyšší správní soud uvedl výše, u takové dohody není postaveno najisto, že dohodnutá výše výživného objektivně odpovídá schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům povinného rodiče a odůvodněným potřebám dítěte, a že je tedy skutečně nezbytné, aby se na úhradě potřeb dítěte finančně podílel i stát prostřednictvím dávek státní sociální podpory. Lze doplnit, že přídatky na děti jsou financovány ze státního rozpočtu [srov. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla]. I z hlediska odpovědného nakládání s prostředky státního rozpočtu nelze připustit, aby byly takové prostředky poskytovány, aniž by bylo postaveno najisto, že se jedná o výdaj ekonomicky i sociálně odůvodněný a že jsou pro něj splněny zákonné podmínky.

[32] Na tomto závěru nic nemění ani poukaz stěžovatelky na § 68 odst. 1 písm. g) zákona o státní sociální podpoře, podle kterého musí žádost o dávku obsahovat kromě náležitostí stanovených správním řádem také „výši poskytovaného výživného nebo obdobného plnění podle § 5 odst. 1 písm. b) bodu 2 a údaj o tom, která z osob společně posuzovaných výživné nebo obdobné plnění poskytovala.“ Není podstatné, že citované ustanovení neobsahuje odkaz na zákon o rodině, neboť je třeba jej vykládat v kontextu dalších ustanovení zákona, z nichž je zřejmé, že žádost o dávku musí obsahovat nejen tvrzení o výši poskytovaného výživného, ale tato výše musí být též řádně prokázána, aby bylo možné dávku přiznat (srov. zejména § 51 zákona o státní sociální podpoře; lze také upozornit na § 68 odst. 4 téhož zákona, podle kterého jsou správní orgány oprávněny v případě pochybností žádat potvrzení o výši výživného). V této souvislosti lze odkázat také na § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře, podle kterého je příjemce dávky povinen na výzvu orgánu státní sociální podpory osvědčit ve stanovené lhůtě skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu. Pokud tak neučiní, může být výplata

pokračování

dávky zastavena, dávka odejmuta nebo nepřiznána, byl-li na tento následek prokazatelně upozorněn.

[33] Stěžovatelka poukazovala v kasační stížnosti také na vyjádření oddělení metodiky dávkových systémů žalovaného a na rozporný postup správního orgánu I. stupně ohledně předchozích žádostí o přídavky na děti.

[34] Tyto okolnosti jí však nebyly způsobilé založit legitimní očekávání, že jí bude dávka přiznána i na základě mimosoudní dohody o výživném. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, je správní praxí zakládající legitimní očekávání „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“ Rozporný postup správního orgánu I. stupně v minulosti nesvědčí o existenci takové ustálené praxe; obdobně nelze ustálenou praxi dovozovat z pouhého sdělení žalovaného, že mimosoudní dohoda o výživném je dostačující a že žalovaný nevydal žádný metodický pokyn, který by upřednostňoval rozhodnutí soudu o výživném před dohodou rodičů.

[35] Komentář k zákonu o rodině naopak uvádí ve vztahu k mimosoudní dohodě o výživném, že „dosavadní praxe orgánů státní sociální podpory vždy vyžadovala předložení soudem schválené dohody nebo rozhodnutí soudu o výživném, z něhož jednoznačně vyplývala výše výživného“ (srov. Hrušáková M. a kolektiv: *Zákon o rodině*, 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 235).

[36] Soud neshledal důvodnými ani další kasační námitky. Vzal na vědomí výtku stěžovatelky ohledně způsobu, jakým jí byl doručen napadený rozsudek krajského soudu. Protože však byla kasační stížnost podána včas, nebylo důvodu se touto výtkou blíže zabývat. Tvrzení o jednom dni prodlení při následném vhození, předtím uložené zásilky, do poštovní schránky totiž v této věci nezpůsobilo porušení jejích procesních práv, neboť ta z procesní opatrnosti podala kasační stížnost přesto včas a netvrdila, v čem jí bylo případné zkrácení lhůty konkrétně na újmu.

[37] Ostatní stížní námitky byly relativně nekonkrétní a směřovaly výhradně proti procesnímu postupu krajského soudu, který neměl vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud nepostihl „materiální jádro předmětné správní žaloby“, nebo že „v rozporu se zákonem upravoval znění zákona o státní sociální podpoře“. Žalobní námitky se týkaly výhradně přípustnosti mimosoudní dohody jako důkazu o výši výživného. Nebyl tedy důvod, aby se krajský soud podrobně zabýval všemi zákonnými náležitostmi žádosti o dávky nad rámec žalobních bodů.

[38] Námitka, že stěžovatelka žádala krajský soud o doručování prostřednictvím České pošty, s. p., neodpovídá obsahu spisu krajského soudu, spis týkající se této věci neobsahuje takovou žádost. Na zákonnost napadeného rozsudku rovněž nemělo vliv, že krajský soud nerozhodl o žalobě urychleně.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu